

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

הלב שומע, הלב מדבר, הלב הולך, הלב נופל, הלב עומד, הלב שמח, הלב צועק, הלב מתנחם, הלב מצטער, הלב מתחוק, הלב מתעצב, הלב מתפחד, הלב מרחש, הלב מחשב, הלב מתאוה, הלב סוטה, הלב נסעד, הלב נכנע, הלב משתדל, הלב תועה, הלב חרד, הלב נעור, הלב אוהב, הלב שונא, הלב מקנא, הלב נחקר, הלב נקרע, הלב הוגה, הלב הוא ראש, הלב הוא כאבן, עיי"ש. ואמרו (אותיות דר"ע ל) לאדם יש עינים גם ללב יש עינים, וכל המידות שיש לאבריו של אדם, יש גם ללב.

ואמרו (ילקוט משלי תתקכט) חכמה נתונה בלב. והכל בכל מכל כל יש לבטל לרצון השי"ת, וזה עיקר הנסיון בעוה"ז. והכל תלוי בזה, דהיינו במסירת וביטול הלב להשי"ת. וזה בחי' מ"ש חז"ל (ספרי ואתחנן לב) עה"פ (דברים ו, ה) בכל לבבך - שלא יהא לבך חלוק על המקום, ואמרו בוזה"ק (ח"ב, קצח). בשעתא דבר נש שוי רעותיה לגבי פולחנא דמאריה, ההוא רעותא סליק בקדמייתא על לבא דאיהו קיומא ויטודא דכל גופא. וזה טבעו וחויבו של עם ישראל, בבחי' מ"ש חז"ל (מגילה יד.) מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, אף ישראל שבאותו הדור לא היה להם אלא לב אחד לאביהן שבשמים, ודבר זה הכל לפי היראת שמים בבחי' מ"ש (קדושין לב:) דבר האסור ללב נאמר בו (ויקרא יט, יד) ויראת מאלקיך, והכל תלוי בלב, כמ"ש (סנהדרין קו:) הקב"ה לבא בעי, דכתיב (ש"א טז, ז) וד' יראה ללבך. וזה בחי' מ"ש (כ"ד לד)

הרשעים ברשות לבן, והצדיקים לבן ברשותן. ואמרו (תנחומא כי תבא א"ב) בשעה שאתם מתפללין לא יהיו לכם שתי לבבות, וכן הזהיר את הכהנים בשעת עבודתם, וזה בחי' (כ"ד מא) הקב"ה אוהב כל מי שהוא טהור לב. ויהי רצון שנוכח ללב טהור לעבודתו בביטול גמור אליו ולצדיקי אמת.

בברכת התורה וכמו"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

תיקון הכללי

זכר לעולם בריתו (תהלים קה, ח).

כי אצל השי"ת העיקר הוא שמירת הברית, כי זה עיקר הנסיון של האדם בעולמו בבחי' הנאמר בוזה"ק (פקודי רסד ע"ב; ויקרא טו ע"ב) עיקרא דיצרא בישא לגלאה עריין, והיא עיקרא דמסאבותא. ואם לרע ח"ו ה' זוכר, ומעניש, עד שיחזור בתשובה, ק"ו לטוב, כי מידה טובה מרובה. ולפי פשוטו: זכר לעולם בריתו. כי ה' זוכר לנצח בריתו והתחייבותו. דבר ציוה (וגור) לאלף דור. י"א דקאי על ברית בין הבתרים. וי"א דקאי על נתינת התורה שהי' אמור לתת רק לאחר אלף דור אלא שראה שאין העולם מתקיים, ע' ברש"י. וע"ש ברש"י ע"פ פשוטו, שזכר לישראל את בריתו שהבטיח לשמור להם לאלף דור כמ"ש (דברים ז, ט) שומר הברית והחסד לאוהביו ולשומרי מצוותיו, לאלף דור.

(מתוך הספר "שי למורא")

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר בהר לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"וידבר ה' אל משה בהר סיני... כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם, ושבתה הארץ שבת לה"** (ויקרא כו, א"ב).

ידוע שבלב נמצאים הרצונות והתשוקות, והרגש. ושם משכן היצרים. וכמו שאמרו חז"ל (ברכות נד.) בכל לבבך (דברים ו, ה) בשני יצריך. ואמרו (שם, סא.) יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין שני מפתחי הלב, (ב' כליות יש לו לאדם, אחת יועצתו לטובה, ואחת יועצתו לרעה, ומסתברא דטובה לימינו, ורעה לשמאלו, דכתיב (קהלת י, ב) לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו) ואמרו (במדבר רבא, כב) לב חכם לימינו - זה יצא טוב, ולב כסיל לשמאלו. לב חכם לימינו - אלו הצדיקים. ולב כסיל לשמאלו - אלו הרשעים, ואמרו (ירושלמי ברכות פ"א)

ליבא ועינא תרין סרסורין דחטאה ואמרו (במדבר רבא יז) הלב והעינים הם סרסורים לגוף, שהם מוזנין את הגוף. וידוע בשם הבעל שם טוב הקדוש זיעוכי"א, שבמקום שהאדם חושב וחושק, שם הוא נמצא, וזהו מהותו, אם האדם נמצא בבית הכנסת ובבית המדרש בגופו, אבל לבו בל עמו, אלא בחוץ, אכן הוא נמצא בחוץ ולא בביהכ"נ וביה"מ, ולהיפך אם גופו נמצא מחוץ לבית המדרש, אבל חפצו ורצון לבו להיות בבית המדרש אכן נמצא בבית המדרש, שזה בחי' מ"ש חז"ל (סנהדרין לה.) לבא דאינשי - אינשי. כי רצונות לבו - זה מהותו. וכמ"ש בהקדמת ספרו הפוסק האדיר בעל חיי אדם ונשמת אדם, חכמת אדם ובינת אדם, שעל אף שהיה סוחר לא קטן במשך שנים רבות, מ"מ זכה למה שזכה משום שאפילו בהיותו בנסיעות וטירדות מסחרות, מ"מ פנימיות לבו הי' תמיד בבית המדרש ולשם חשק ושאף, וכן אמרו חז"ל (מדרש שחר טוב, תהלים יד) שכל התנהגות הגוף ואיבריו הם ע"פ תשוקת הלב, כמ"ש: העינים הולכים אחר הלב, וכן האזנים ורמ"ח האברים, וכן אמרו חז"ל (ילקוט משלי תתק כט) מפני מה נתנה חכמה בלבבו לפי שכל האברים תלויים בלב. וזה ג"כ בחי' מ"ש (אותיות דרבי עקיבא ל) הלב שקול כנגד כל האברים. והנה עיקר עבודת ה' ועיקר תפקידו בעוה"ז הוא לבטל כל הרצונות והתשוקות לה', לעשות אך ורק רצונו יתברך שזה בחי' מה דאיתא בדברי רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן קמא סי' קנב) והעיקר והיסוד שהכל תלוי בו הוא לקשר עצמו להצדיק שבוודי ולקבל דבריו על כל אשר יאומר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול ולבלי לנטות מדבריו ח"ו ימין ושמאל, וצריך להשליך מאתו כל החכמות ולסלק דעתו ורצונו כאילו אין לו שום שכל ורצון בלעדי אשר מקבל מהצדיק והרב האמת. וזה בחי' **"ושבתה הארץ שבת לה"** ופירש הרשב"ם חז"ל **"ושבתה"** לשון ביטול, עכ"ל. ו"הארץ" היינו הלב כנודע (אל תקרא הָאָרֶץ אלא הָאָרֶץ, דהיינו הלב בלע"ז כנודע), היינו שהלב וחכמתו ותשוקתו ורצונותיו הכל יבטל לה'. כי אמרו חז"ל (קהלת רבא א) הלב רואה,

ש"ש קלפות

אִתָּא בְּנִמְרָא (שְׁפַת פֶּה): הַנְּעֻלִים וְאֵינָם עוֹלָמִים שׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּם וְאֵינָם מְשִׁיבִים עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב אוֹמֵר: "וְאֶהְיֶה כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִבְוֹתָיו": הִנֵּה נִוְרָע, כִּי יֵשׁ שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת, רֵיחַ סָעֵרָה וְעֵנָן גְּדוֹל וְאֵשׁ מְתַלַּקְחַת (הַאֲמוּרִים כִּיחֻקָּאֵל א). וְקְלַפַּת נֵגַה, הִיא בֵּין הַשְּׁלֹשׁ קְלָפוֹת וּבֵין הַקְּדוּשָׁה. וְלַפְעָמַיִם נִכְלָלָת בַּקְּדוּשָׁה, וְלַפְעָמַיִם נִכְלָלָת בַּקְּלָפָה, וְהִיא בְּחֵינַת נְשֻׁמַּת הָעֲשׂוּקִים וְדִי לְמַכִּינ (עֵינֵי סַכָּא מִשְׁפָּטִים דָּף קינ.).
(ליקו"מ פב)

מה זה שמחה, שזה נושא זאת?

עקר תקון פגם הברית ותקון פגם קדשת הזיווג הוא על-ידי ההולדה, שנעשה על-ידי הזיווגים שנולדו ונתרבו בני-ישראל, וכל אֶחָד מִקֵּדָשׁ שָׁמוּ יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי הַמִּצְוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְשִׁירוֹת וְחִשְׁבֹּת שְׂאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה כֹּל יְמֵי חַיָּו, שְׁעַל-יְדֵי כֹל זֶה נִתְבָּרַרְיִן הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים מִדוֹר לְדוֹר, וְעַל-יְדֵי כֹל זֶה נִמְשָׁךְ תִּקְוֹן לְנִשְׁמַת אֲבוֹתָיו שֶׁפָּגְמוּ בְּזֶה, מֵאַחַר שְׁעַל-יְדֵי הַהוֹלָדָה שֶׁלָּהֶם נִמְשָׁךְ בֶּן-יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם שְׂאוֹמֵר "שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל" פְּעֻמִּים בְּכָל יוֹם וְעוֹשֶׂה מִצְוֹת הַרְבֵּה וְכוּ'. מִכָּל-שָׁפָן שֶׁבְּכָל דוֹר נוֹלָדִין כַּמָּה יְרָאִים וְכִשְׂרִים וְצַדִּיקִים קְטָנִים וְגְדוֹלִים, עַד שֶׁלְּפַעֲמִים נוֹלָד צַדִּיק שֶׁהוּא חֲדוּשׁ נִפְלָא וְנוֹרָא מֵאֵד, שֶׁיִּכְוֹל לְתַקֵּן כֹּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַשְׁבַּ"י: "כּוֹלְנֵי לְפִטְרֵי כֹּל הָעוֹלָם מִן הַדִּין! וְגַם רַשְׁבַּ"י נוֹלָד מִזּוּוֹג אִישׁ וְאִשָּׁה, וְהִיָּה חֲדוּשׁ נִפְלָא וְנוֹרָא כְּזֶה, וְיִכְוֹל לְהִיּוֹת, שְׂבִדוּרוֹת שֶׁל אֲבוֹתָיו מִצַּד אָבִיו וּמִצַּד אִמּוֹ הֵיוּ גַם כַּמָּה אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים, וְזָכוּ שֶׁיִּצְא מִחֻלְצֵיהֶם אִישׁ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא כְּזֶה, וְכִמוֹ-כֵן בְּשָׂר הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים, וְלְפַעֲמִים מִתְלַבֶּשֶׁת נִשְׁמַת קְדוּשָׁה וְגִבּוֹה מֵאֵד הַיָּקָא בְּטַפֵּת עַם-הָאָרֶץ, כַּמּוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי הַהוֹלָדָה בְּעֻמָּה נִמְשָׁךְ תִּקְוֹן הַבְּרִית, עַל-יְדֵי שִׁמְשׁוֹתֵי הַיְהוּדָה בְּהִתְרַעַל-כֹּל פְּנִים עַל-פִּי הַתּוֹרָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נוֹלָדִין בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, שֶׁכֹּל הַהוֹלָדוֹת כֻּלָּם הֵם בְּחִינַת תִּקְוֹן הַבְּרִית, עַד שֶׁיִּכְוֹלִין לְזַכּוֹת שֶׁיִּצְא מִמֶּנּוּ צַדִּיק גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ, שֶׁיִּקְשֶׁר וְיִדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ בְּאוֹר הָאֵין סוֹף בְּדַבְּרוֹת נִפְלָא, דְּלִית מִחֻשְׁבָּה תְּפִיסָא תַּמָּן כֻּלָּל, עַד שֶׁיִּשֶׁשׁ צַדִּיקִים, שֶׁגַם קְדֻשַׁת זְוָגָם בְּדַבְּרוֹת קְדוֹשׁ וְנִפְלָא לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת בְּטוֹל מִמֶּשׁ, שְׁעַל-יְדֵי כֹל זֶה נִמְשָׁךְ בְּחִינַת תִּקְוֹן הַבְּרִית עַל כֻּלָּל-יִשְׂרָאֵל גַּם-כֵּן. וְזֶה עֶקֶר הַשְּׂמִחָה שֶׁל הַתְּנִיָּה; שֶׁלְּכַאֲרָה הוּא פְּלִיאָה גְדוֹלָה: מַה זֶה שְׂמִחָה, שְׂזֶה נוֹשֵׂא זֹאת? כִּי בְּיָדָי כַּפְּשׁוּטוֹ אֵין רְאוּי לְשִׂמְחָה עַל עֲנָן זֶה. אֵךְ בְּאֵמַת עֶקֶר שְׂמִחַת הַתְּנִיָּה הוּא שְׂמִחַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא מְחַמֵּת שְׂאֵנוּ יוֹדְעִין וּמְאֲמִינִים שֶׁעֲנָן הַזְּוָג בְּשָׂרָו הוּא גִבּוֹה מֵאֵד פְּדוּעֵי, וְהִיָּה נוֹלָד מִזֶּה בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְדָּשׁוּ שָׁמוּ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁיִּצְאֻ גַם כַּמָּה צַדִּיקִים גְּדוֹלִים כְּנִל, עַד שֶׁיִּבְאֻ מְשִׁיחַ מְדוּרְתֵינוּ שֶׁהוּא יִתְקַן הַכֹּל, וְזֶה עֶקֶר שְׂמִחָתֵנוּ.

(הל' שבת ה"ו אות כג)

המשך הארות על מאמר "עתיקא טמיר וסתים" (בסימן כא) קדושת הפה

כמ"ש חז"ל (ערכין טו): א"ל הקב"ה ללשון: כל איבריו של אדם זקופים ואתה מוטל, כל איבריו של אדם מבחוץ ואתה מבפנים ולא עוד אלא שהקפתי לך שתי חומות אחת של עצם ואחת של בשר מה יתן ומה יוסיף לך לשון רמיה, וכמ"ש חז"ל (ויקרא טז) רמ"ח איברים יש בו באדם מהן רבוצים מהן זקופין, ולשון זה נתון בין שני לחיים ואמת המים עוברת מתחתיו ומכופל כמה כפילות - ובא וראה כמה שריפות הוא שורף אילו היה זקוף ועומד עאכו"כ, וע"כ יעצונו חז"ל (כלה רבתי ה) הוי דן את דבריך עד שלא תוציאם מפ"ך כי ההפסד שאדם מפסיד ע"י הדיבור לא בקל יכול לתקנו, וכמ"ש חז"ל (תדבא"ז טו) אפי' אם אדם יש לו כח גדול כי הלא יכולים ללחוש על קנה שריפה שלא תוכל לירות (עיי' דברי רבינו ח"ב צו) וכמ"ש בזה"ק (בשלה דף מז:): מלה דנפיק מפומיה דברנש סלקא ואתער אתערותא דלעילא אי לטב אי לטב אי לביש וכמ"ש חז"ל (כרכות נב:): כל החלומות הולכים אחר הפה ועל כן יעצונו בזה"ק (מקץ דף קצה:): לעולם אל יפתח בר נש פומיה לביש דאיהו לא ידע מאן נטיל ההוא מלה וכד לא ידע ברנש אתכשל בה, וכמ"ש (כרכות יט): לעולם אל יפתח פיו לשטן וכמ"ש (מו"ק יח:): ברית כרותה לשפתים, כי הדיבור יש לו כח גדול וכנ"ל, וע"כ אשרי מי שאינו מדבר כ"א דברי תורה ותפילה ויראת שמים.

שבע שבתות תמימות

לתת התורה מצות הספירה בשבת כמו שכתוב (ויקרא כ"ג) וספרתם לכם ממחרת השבת וכו' עד ממחרת השבת וכו' שבע שבתות תמימות וכו' כי עיקר כח קדושת הדעת והמחשבה שהוא בחינת מצות ספירה הוא נמשך משבת, כי ששת ימי המעשה הם ימי מלאכה כמו שכתוב (שמות כ') ששת ימים תעשה מלאכתך ויום השביעי שבת לה'. ועיקר המלאכה של האדם בזה העולם הוא בלברר בירורים. ועיקר כל הבירורים הם על ידי בירור המחשבה. דהיינו על ידי בחינת הנ"ל. על ידי ששומרין המחשבה כחוט השערה ממחשבות חוץ והרהורים שזוהו עיקר בירור כל הנצוצות הקדושות בבחינת כוליהו במחשבה איתברירו. (ליקוטי הלכות אורח חיים הלכות תפילין הלכה ו אות לג)

מצוות גמילות חסדים שגדולה מן הצדקה

הזהירה התורה לישראל לחוס על הלוח לבלי להיות לו כנושה כדי להצילו ולהעלותו מבחינת עבדות מבחינת עבד לוח. רק להתנהג עצמו כבן חורין להעלותו מעבדות לחירות. כי עיקר ההלוואה הוא בשביל להחזיק ביד הלוח אולי יוכל להרחיב ידו על ידי זה שיזכה לפרנסה על ידי זה. כמו שכתוב וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו וכו'. וכמו שפירש רש"י שם אל תניחנו ליפול אלא תחזיק בו עד שלא יפול וכו' כי העניות ח"ו הוא מהתגברות הכבד על המוח ח"ו. ועל כן זה שבא לידי עניות שהוא התגברות הכבד ח"ו על המוח ומחמת זה העניות מעביר על דעת קונו. כי דעתו מתבלבל מחמת שהתגבר ח"ו אחיזת הכבד. וכל מה שמתגבר יותר העניות נחלש הדעת בכל פעם יותר וכמו כן מתגבר ח"ו הכבד יותר ומחמת זה העני הוא בכעס תמיד כי הכעס הוא בחינת כבד כועס שהוא בחינת עניות ומחמת שזה בתר עניא עניותא אזיל וכנ"ל. ועל כן זה שמרחם על העני ומשפיע לו פרנסה הוא מחיה נפשו ומשם ויכול להציל את העני מן העניות לגמרי. כי על ידי זה שנותן לו ומחיה נפשו ומרחיב דעתו על ידי זה מתגבר הדעת על הכבד וכל מה שמתגבר הדעת נכנע הכבד שעל ידי זה מתבטל העניות כנ"ל. וזהו בחינת מצוות גמילות חסדים שגדולה מן הצדקה. כי על ידי הגמילות חסדים שמלוה לו ומרחיב לו לפי שעה על ידי זה יכול להצילו מן העניות לעולם כי על ידי זה שעוזר לו ומלוה לו ומרחיב דעתו על ידי זה נכנע הכבד וכל מה שנכנע הכבד יותר נתגדל המוח יותר. וכל מה שנתגדל המוח יותר נכנע הכבד יותר עד שיכול לבטל העניות לגמרי וכנ"ל.

(ליקוטי הלכות אורח חיים הלכות פסח הלכה ו אות יב)

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצ'רנה בלאואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
מנחם נחום אלטר בן אשר אריה זליג ז"ל
כ"ט אייר
רבקה נת נחמת ה' אייר
יהודה הלוי בן סלחה ו' אייר
בנסירו שומינוב בן מרדכי ונרגיוו
נפטר י"ב כסלו תשע"ה

יריב בן מניח
חזרה בתשובה שלמה